

ทิวาความ

๑

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ทิวาหาว เล่ม ๑ • เพ็ญแข วงศ์สง่า

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์, พ.ศ.๒๕๑๗

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์, พ.ศ.๒๕๓๒

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์ดับเบิลนาธาน, มีนาคม ๒๕๔๔

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กันยายน ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก : ศรีวรรณ อรรถวิภานันท์

ออกแบบ : สาร์ตัน วงศาโรจน์

ราคาชุดละ : ๕๕๐ บาท (๒ เล่ม)

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เพ็ญแข วงศ์สง่า.

ทิวาหาว เล่ม ๑.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๗.

๕๑๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN ชุด 978-974-253-427-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรภมลวัฒน์

รัชชน์ ตริธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรยา เสตธา

รจนา คงทน สุนันท์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

เพ็ญแข วงศ์สง่า

นวนิยายเรื่อง ‘ทิวาหวม’ ประพันธ์ขึ้นเมื่อผู้เขียนอายุสามสิบต้นๆ โดยใช้ประสบการณ์รองของผู้คนรอบข้างบอกเล่าเรื่องราว ช่วงนั้นผู้เขียนให้ความสนใจปัญหาสังคมของครอบครัวไทยตามกระแส และเคยได้ยื่นเพื่อนฝูง ซึ่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์ กล่าวให้ได้ยินเสมอว่า ครอบครัวคือสถาบันรากแก้วของสังคม จึงลุกขึ้นมาเขียนเรื่องครอบครัวกับคนอื่นเขาบ้าง ทั้งๆ ที่ตนเองไม่เคยมีประสบการณ์ดังกล่าวเวลานั้น ผู้เขียนเข้าใจพุทธปรัชญาต่างๆ เพียงเบื้องต้น และผิวเผินมาก ถ้าจะเทียบกับเวลานี้ แต่มีความคิดว่า เมื่อชีวิตเกิดปัญหา ผู้คนควรหันมาใช้เมตตาและความประนีประนอมเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้เพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ต่อไปได้อย่างราบรื่น ผู้เขียนจึงหยิบปัญหาในประเด็นซึ่งเกิดขึ้นมาอย่างยาวนาน และซ้ำซากในสังคมไทยมาเขียน แต่ก็พยายามให้ความละเอียดอ่อนในแง่ที่ว่าหากประมาท หรือพลั้งเผลอ ผู้คนระดับใดก็ตกเป็นทาสของอารมณ์ได้เสมอ เมื่อเกิดปัญหาขึ้นและเป็นเหตุให้ลูกหลานใหญ่โต ผู้คนจะแก้ไขอย่างไร แม้ว่าผู้คนที่ว่าจะมีฐานะทางสังคมสูงส่งเพียงไร ผู้เขียนจึงได้ลองเสนอทางออกของความประนีประนอม และความเมตตาต่อกัน รวมทั้งการเสียสละ โดยเข้าใจเพียงว่า เมื่อเกิดความขัดแย้งถึงขั้นอุกฤษฏ์ต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียสละ หรือทั้งสองฝ่ายเสียสละ แต่การเสียสละต้องตั้งอยู่บนเหตุผลที่ไม่ทำให้ผู้เสียสละหมดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

การเสนอทางออกวิธีนี้ ผู้เขียนได้กล่าวแล้วว่า เป็นความคิดของคนอายุเพียงสามสิบต้นๆ ขาดทั้งประสบการณ์และความเข้าใจชีวิต และเป็นปัญหาด้านการสร้างค่านิยม ถึงขนาดทำให้ครูของผู้เขียนซึ่งเป็นนักบริหารสถาบันอุดมศึกษาผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง บริภาษผู้เขียนว่า “เธอเขียนให้จบแบบนี้ ผู้ชายไทยก็มักง่าย เห็นแก่ตัวทั้งชาตินี้แหละ” จึงทำให้ผู้เขียนได้คิด และเสนอเรื่องต่อมา คือนวนิยายเรื่อง ‘เมียบหายเลขหนึ่ง’ ซึ่งให้แนวคิดตรงกันข้าม เพื่อการระดวงวิญญูณมาของครูในเวลาต่อมา

อย่างไรก็ตามต้องขอสารภาพว่า ผู้เขียนเพียงแค่ชอบบรรยากาศของทะเล เมดิเตอร์เรเนียนและภูมิประเทศแถบนั้น เมื่อได้ท่องเที่ยวไป จึงหยิบมาเป็นฉากในเรื่อง ครั้นสร้างเรื่องราวขึ้นก็ต้องมีตัวละครซึ่งอยู่แถบนั้น มิได้มุ่งหวังจะทำร้ายหรือทำลายผู้ทำงานในองค์กรใด หากกระทบกระเทือน ก็ต้องกราบขออภัยกันอีกครั้ง ผู้เขียนต้องการเสนอเพียงว่าผู้คนไม่ว่าจะดำรงสถานะใด ความประมาทเกิดขึ้นได้กับทุกคนทุกรูปทุกนาม หากปล่อยตัว ปล่อยใจให้มีโอกาส กิเลสทำลายกำแพงใจของมนุษย์ได้เสมอ แม้เพียงปล่อยใจไปเพียงเสี้ยววินาที ที่ฝรั่งบอกว่า ‘Moment to moment’ แล้วก็เกิดเป็นปัญหาตราบไปได้ตลอดชีวิต

ผู้เขียนกราบเรียนแล้วว่าเขียนตอนอายุสามสิบต้น ๆ บัดนี้จวนเจ็ดสิบห้ายังมีผู้คนอ่านอยู่ขอให้ท่านผู้อ่านคิดเสียว่า นวนิยายคือ ความจริงที่มีสิ่งสุนทร เปิดเผยเรื่องราวของชีวิตมนุษย์ที่เป็นทั้ง fact และ romance โปรดอย่าเครียดเมื่อท่านอ่านนวนิยาย แต่โปรดเก็บเกี่ยวและกรองเอาแต่สาระที่ท่านชอบ และความบันเทิงที่ท่านปรารถนา นี่คือเหตุผลที่ผู้เขียนเลือกนวนิยายเป็นเครื่องเสนอความคิดมากกว่าวรรณกรรมประเภทอื่น แต่ก็มิได้ละเลย แม้ตำรา หรือบทความ และแม้แต่กวีนิพนธ์ และเรื่องสั้น

ขอชัยชนะและความดีงามจงเป็นของผู้อ่านทุกท่าน

ด้วยจิตคารวะ
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

ทิวาหวาม

เพ็ญแข วงศ์สง่า

สตรีในชุดแม็กชีต์ตัดด้วยผ้าเจอร์ซีสีเขียวสดนอนบิดตัวอยู่บนโซฟาอย่าง
เกียจคร้าน สายตาของเธอผ่านไปตามตัวอักษรระหว่างบรรทัด ข้อความเหล่านั้น
เขียนว่าดังนี้

“ดูก่อนภรรยา ความจริงอย่างยิ่งคือทุกวันนี้ได้อย่างไร? ได้แก่ความเกิดมานี้
เป็นทุกข์ ความมีชีวิตล่วงไปๆ เป็นทุกข์ ความอาศัยคร่ำครวญ ความทนลำบาก
ความเสียใจและความคับใจล้วนเป็นทุกข์ ความพลัดพรากจากสิ่งที่รักเป็นทุกข์
ความประจวบกับสิ่งที่ไม่รักเป็นทุกข์ ความที่ไม่ได้สมประสงค์เป็นทุกข์ รวมความ
บรรดาลักษณะต่างๆ เพื่อความยึดถือผูกพันยอมนำทุกข์มาให้ทั้งนั้น ดูก่อนภรรยา
นี่แหละ ความจริงอย่างยิ่งคือทุกข์...”

เสียงฝีเท้าเสียดพื้นพรมเบาๆ กระจายเข้ามาในห้อง เธอลดหนังสือลงจากระดับ
ตา คนรับใช้ชายในเครื่องแต่งกายรัดกุมยอบตัวลงถามว่า

“คุณผู้หญิงจะให้ส่งรถไปรับคุณผู้ชายเวลาเท่าไรขอรับ”

เธอเหลือบดูนาฬิกาแบบโบราณข้างฝาผนัง แล้วตอบว่า

“คุณโทรศัพท์ว่ามาไม่ได้ ที่เอเรนส์เกิดพายุหิมะ ไม่ต้องไปแล้วละนายวัน”
นายวันทำอาการแสดงว่าเข้าใจ แล้วถามต่อไปว่า

“คุณผู้หญิงจะให้เปิดฮีตเตอร์ใหม่ขอรับ อากาศค่อนข้างเย็น”

“ดีเหมือนกัน”

เขาเดินไปเปิดเครื่องทำความอุ่น ซึ่งซ่อนอยู่ใกล้เตาผิงแบบโบราณ แต่ไม่เคย
ใช้เลยนับแต่ครอบครัวนี้โยกย้ายมา

นายวันกล่าวว่า

“ข้างนอกหนาวจนปวดกระดูก ผมคิดว่าจะมีหิมะตก”

“กรุงโรมไม่มีหิมะมานานแล้วละนายวัน”

“ขอรับ”

“แต่ถ้ามี ก็เป็นเรื่องน่าแปลกมาก เราอยู่มาสองปีแล้วไม่เคยเห็น ถ้าตกอยู่
ตลอดฤดูหนาวเหมือนเมืองอื่น นายวันเบือไหมล่ะ”

นายวันไม่ออกความเห็น เขาทำท่าจะถอยออกไปเมื่อ ‘คุณผู้หญิง’ ยกหนังสือเล่มหนาๆ นั้นขึ้นสู่ระดับตา

“ก็และความจริงอย่างยิ่ง คือเหตุของทุกขนั้นอย่างไร? ได้แก่ความกระหายซึ่งทำให้เกิดมีสิ่งต่างๆ อันความเพลิดเพลิดใจ และความร่าเริงเกิดตามไปด้วยเพลิดเพลิดนักในอารมณ์นั้นๆ คือ กระหายอยากให้มีไว้บ้าง กระหายอยากให้คงอยู่บ้าง กระหายอยากให้พ้นไปบ้าง ดูก่อน ภราดานี้แหละความจริงอย่างยิ่งคือเหตุของทุกข์...”

เสียงล้อรถเข็นดังกระทบพื้นหินอ่อน เสียงภาชนะกระทบกันเบาๆ เธอวางหนังสือ แลเห็นแม่บ้านกำลังเข็นรถน้ำชาทำเหมือนรถรบของชาวโรมันเข้ามา

นางยิ้มกับนายสาว พลางว่า

“คุณผู้หญิงไม่เรียกของว่างเลยวันนี้ อีฉันเกรงจะหิวเลยจึงเข้ามาก่อน จะรับประทานหรือยังคะ”

“วันนี้เป็นยังไงไม่รู้ ไม่หิวเลยจริงๆ”

แม่บ้านยกกาน้ำชาทำด้วยเงินขัดเป็นเงาวับขึ้นรินลงในถ้วย พลางคืบหน้าตาลใส่ก่อนหนึ่ง พอจะเอื้อมมือถือที่รองเหมือนอย่างเคย ‘คุณผู้หญิง’ ก็หัวเราะเบาๆ ยึดมือของนางไว้ และว่า

“ลืมหิวหรือ ฉันกำลังลดน้ำตาล”

แม่บ้านมองดูร่างซึ่งเอนครั้งนั่งครั้งนอนอยู่บนโซฟานั้น สายตามีแววชื่นชมปรากฏชัด นางว่า

“คุณผู้หญิงรูปร่างงามออกอย่างนี้ จะต้องลดอีกทำไมคะ”

“น้ำหนักขึ้นสองปอนด์แล้วจะ แม่นอบ ฉันอยากให้เท่าเดิม”

นางนอบเลื่อนถ้วยชาไปวางที่โต๊ะเล็ก ปากก็ว่า

“ทูนหัวแต่งงานมาหกปีแล้ว บ่าวไม่เห็นว่ารูปร่างจะเปลี่ยนไปเลย กลับสวย มีน้ำมีนวลขึ้นกว่าตอนสาวๆ เป็นกอง”

เธอยิ้มรับคำชมนั้น ขณะเอื้อมมือไปหยิบถ้วยชามาจิบ แล้วถามว่า

“ตอนเด็ก ฉันเป็นอย่างไร แม่นอบ”

“โธ้ย! ผมเหมือนกุ้ง ขี้โรคจะตาย ไม่สวยสง่า แข็งแรงเหมือนเวลานี้ ดอกกะ อีฉันเลี้ยงมากับมือทำไมจะจำไม่ได้ เวลานี้้อฉันจำเด็กขี้อ่อนคนนั้นไม่ได้แล้ว”

เธอหัวเราะอย่างพอใจ ลูกขึ้นจากท่าเอนเดินไปที่หน้าต่าง เอาหน้าแนบกระจกทอดสายตาแลลงไปเบื้องล่าง เนื่องจากที่พนักนี้เป็นตึกสูง จึงได้เห็นขบวนยานวิงซัคไฟว์ไปมาอยู่บนถนนของกรุงโรม

ส่วนแม่นอบ มองร่างโปร่งงามในชุดอยู่กับบ้านสดสวยนั้นอย่างชื่นชมความรู้สึกของแม่นอบก็เหมือนคนเลี้ยงเด็กทั้งหลาย ที่อยู่กับครอบครัว ‘นาย’ มาช้านาน ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขจนมีความรู้สึกเสมือนตนเป็นสมาชิกของครอบครัวนางเลี้ยงคุณพัคตรีวิภา มาตั้งแต่เล็กจนกระทั่งเธอโตเป็นสาว ไปเรียนต่างประเทศ กลับเมืองไทยได้สมัครรับข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศ โยกย้ายไปทำงานตามสถานทูตประเทศเล็กประเทศน้อย แม่นอบก็ติดตามพัคตรีวิภาเหมือนมารดรที่ห่วงใยบุตร

แม่นอบเป็นทั้งแม่นม เป็นทั้งเพื่อน และเวลานี้เป็นแม่บ้านของพัคตรีวิภา แม้ว่าคุณพัคตรีวิภาจะเป็นสาวใหญ่วัยสามสิบห้า เป็นภริยาเลขาฯ ทูตเอก เธอยังเป็น ‘เด็ก’ เสมอสำหรับแม่นอบ จะเปลี่ยนก็แต่สรรพนามซึ่งเธอเคยเรียกขานพัคตรีวิภาว่า ‘คุณกึ่ง’ เวลานี้เปลี่ยนเป็น ‘คุณผู้หญิง’ เท่านั้นเอง

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น แม่นอบละมือจากการจัดข้าวของในรถเข็นให้เข้าไปเดินไปที่เครื่องรับ

พัคตรีวิภาหันกลับมา และกล่าวว่า

“คงจะเป็นรูต”

แม่นอบพูดภาษาอิตาลี ซึ่งฝึกไว้สำหรับโทรศัพท์โดยเฉพาะ

เสียงถามมาเป็นภาษาอังกฤษอู้อี้ๆ นางทำหน้าที่เหลือ ใช้มือปิดกระบอกเสียง และหันมาพูดกับพัคตรีวิภาว่า

“เขาว่าอะไรฟังไม่ถนัดค่ะคุณ”

“ใคร”

“เสียงผู้หญิง”

พัคตรีวิภาวางถ้วยชา เดินไปรับสาย เธอกล่าวเป็นภาษาอังกฤษ ความว่า

“ที่นี้บ้านคุณมรุต ฤทัย เลขฯ ทูต”

ชะรอยเสียงที่เธอเอ่ยชื่อสามี จะเป็นสำเนียงไทย ฝ่ายโน้นจึงพูดมาว่า

“บ้านคุณมรุตไหนคะ”

เป็นเสียงคนไทย และเป็นผู้หญิงเสียด้วย

พัคตรีวิภารีบตอบรับเป็นภาษาเดียวกัน ฝ่ายโน้นพูดมาเร็วปรือราวกับเกรง

เธอจะวางหู

พัคตรีวิภากรับปากว่า

“คะ คะ” เป็นครูจึงวางหูโทรศัพท์ และหันมาบอกแม่บ้านว่า

“มีเด็กมาจากเมืองไทย ดูเหมือนจะเป็นหลานของเพื่อนคุณรุต เขาว่าเขา
นัดให้เพื่อนไปปรับแต่ไม่พบกัน คงจะเป็นเพราะเครื่องบินเสียเวลา โธ! น่าสงสาร
เผอิญอาของแกให้เบอร์โทรศัพท์ของคุณรุตมา แม่แอบช่วยเรียกนายวันให้ที”

นายวันเข้ามาขอบตัวคอยรับคำสั่งที่ประตู

พัคตรีวิภากล่าวว่

“ไปรับเด็กที่สนามบินให้ทีเถอะนายวัน แกเพิ่งมาจากเมืองไทยเดี่ยวจะโดน
แท็กซี่ตีมือเอาหрок แกบอกว่าแกแต่งชุดสีเขียว ผ้าฝ้ายไทย แกถือฟิล์มเอกซเรย์
ของโรงพยาบาลศิริราช คงยุ่งหрок แกนั่งรอรอยุ่ใกล้ๆ กับกองตรวจคนเข้าเมือง
เร็วๆ หน่อย อ้อ! นายวัน เอานามบัตรของคุณรุตไปด้วยจะได้แสดงกับแก”

นายวันรับคำแล้วรีบออกไปโดยเร็ว แม่แอบกล่าวว่า

“โธ! น่าสงสาร มายังไงคนเดียว ลูกเต้าใครละคะ”

“ไม่รู้ซีเขาไม่บอก บอกแต่ว่าอาให้เบอร์โทรศัพท์ของคุณรุต เด็กนักเรียน
ละมั้ง แกว่า แกจะมาเรียน”

“เดินทางคนเดียว น่าเป็นห่วงจะตาย” แม่แอบคร่ำครวญ

พัคตรีวิภาแย้งว่า

“เด็กสมัยนี้เขาเก่ง ไม่เหมือนสมัยฉันหрок ไปแค่อังกฤษก็ต้องมีคุณแม่ไป
ส่ง”

“ไปไหนมีผู้ใหญ่ด้วยแหละคะดี ผู้ชายเมืองโรมไว้ใจได้ที่ไหน เดินอยู่ดี ๆ ก็
เอามือมาตบกันตบคอย ตกใจแทบตาย”

“เขาล้อเล่นนะซี” พัคตรีวิภาหัวเราะ

แม่แอบค้อนขยับ ร้องว่า

“มาล้ออะไรคนแก่ บางทีก็ชวนไปดูรูปโป๊เสียเฉยๆ ั้นแหละ มันลั่นจริงๆ นะ
เจ้าพวกหนุ่มจ๊กโก้นะ”

“คนดีเขาก็มีนี่นา”

“ก็คุณนะซีเจอแต่คนดี ไปไหนก็นั่งรถตราสถานทูต มันจะมากล้าทำบ้าๆ ได้
ยังไง”

พัคตรีวิภาหยิบหนังสือที่อ่านค้างอยู่ขึ้นมา แม่บ้านดึงว่า
“หนังสืออะไรคะ เห็นอ่านอยู่หลายวันแล้ว”

เธอทำหน้าเบ้ พลงว่า

“สมาคมสตรีผู้บำเพ็ญประโยชน์ของที่นี่ เขามาเชิญคุณหญิงทูตให้ท่านไป
ปาฐกถาเรื่อง พระพุทธศาสนากับสตรีไทย แต่คุณหญิงท่านป่วย ท่านทูตเลยสั่ง
ให้ฉันไปแทน โห้! พระพุทธศาสนาจะพุดยากจะตาย แคพุดไทย เรายังเข้าใจ
ลำบาก จะไปพุดฝรั่ง ฝรั่งจะเข้าใจหรือเปล่ายังไม่รู้ แล้วภาษาอิตาเลียนของฉันนะ
พอขอจำวกินได้เท่านั้นเอง”

แม่นอบทำหน้าที่แสดงความเห็นใจนายสาว ปากก็ว่า

“ถ้าคุณผู้ชายละก้อไม่ต้องวิตกเลยซินะคะ”

พัคตรีวิภากล่าวรับรองทันได้ว่า

“รูตเขาเก่ง เก่งจริงๆ ฉันยังไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนเก่งเท่าเขา”

นางนอบเสริมทันทีว่า

“แล้วก็เป็นคนดีด้วยซิคะ อีฉันว่าหาอีกไม่ได้แล้วในโลกนี้ ผู้ชายอย่างคุณรูต
เป็นบุญของคุณหนู”

พัคตรีวิภาอึ้ง พอใจทุกครั้งที่มีผู้กล่าวสรรเสริญความ ‘ดี’ ของสามี เธอ
เองก็รู้สึกตลอดมาว่า มรูตเป็นผู้ชายดีกว่าชายทั้งปวงที่เธอพบมา ข้อสำคัญนั้นเขา
รักและทะนุถนอมพัคตรีวิภาเหลือประมาณ ข้อนี้ทำให้เธอรำรื่องอยากสนองความ
ปรารถนาของเขา นั่นคือมีบุตรกับเขาสักคน แต่...ทั้งเขาและเธอก็เฝ้าแต่คอย...

แม่นอบถามว่า

“เด็กที่ไปรับนั้น จะพักกับเราไหมคะ”

“คงไม่หรอกจ๊ะ แม่นอบ แกว่าแกมีเพื่อน แต่ไปไม่ถูก คงจะมาขอให้
เราช่วยพาไปเท่านั้น คอยให้แกมาถึงก่อนเถอะ อ้อ! อย่าลืมเตรียมอาหารว่างไว้
เพื่อแถมด้วย คงจะหิว กินอาหารฝรั่งในเรือบินหลายมื้อแล้ว”

“ทำเกี้ยวเป็นไงคะ”

“เอาเถอะ อะไรก็ได้ ถ้าแม่นอบทำ ฉันเชื่อว่าเด็กคนนั้นต้องมาขอกินอีก
วันหลัง”

แม่บ้านออกไปแล้ว พัคตรีวิภาอ่านหนังสือต่อไป

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีก เธอไปรับสาย คราวนี้เป็นเสียงของสามี เขาบอก

มาว่า

“ผมจะกลับถึงโรมพรุ่งนี้ ยังติดธุระนิดหน่อย มีอะไรไหมจ๊ะ”

“ไม่มีอะไรดอกค่ะ” เธอบอกเขา

“คิดถึงพัคตรี” เขาบอกมาด้วยเสียงหยอกเอ็นที่เธอคุ้นเคย

พัคตรีวิภาหัวเราะเบาๆ ไปตามสาย เสียงนั้นบอกความสุขและความพอใจอย่างยืงยวด เป็นเสียงที่มรุตได้ยินทุกคำกั้นนับแต่แต่งงานกันมา เธอว่า

“อ้อ! รุตคะ มีเด็กมาจากเมืองไทย เขาว่าเขาเป็นหลานเพื่อนคุณ”

“ใคร”

“อาเขาชื่อกานต์หรือกัลป์ ฟังไม่ถนัด แกมาติดอยู่สนามบิน เพื่อนไม่ไปรับ พักตรีให้นายวันไปรับแล้ว”

“ดีแล้วนี่” เสียงของเขาไม่สนใจเท่าใดนัก

พัคตรีวิภากล่าวต่อไปว่า

“ແກงจะขอให้เราพาไปอพาร์ตเมนต์ของเพื่อนนะค่ะ”

“อนุเคราะห์แก่หน่อยเถิด ไหนๆ ก็คนไทยด้วยกัน แต่เพื่อนคนไหนยังนึกไม่ออก โอเคนะจ๊ะ พรุ่งนี้รุตถึงบ้านได้จับพัคตรีแน่นๆ”

พัคตรีวิภาร้อง “วู๋” และวางหูโทรศัพท์อย่างมีความสุข!

๒

สาวน้อยที่นั่งจับเก้าอี้อยู่กับเก้าอี้ยาว ใกล้กองตรวจคนเข้าเมือง เงยหน้า
ขึ้นทันใดเมื่อเห็นชายผู้หนึ่งมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

ทันทีที่สบตากัน คนทั้งสองถามออกมาพร้อมกันว่า

“คุณเป็นคนไทยใช่ไหม”

เท่านั้นเอง ความวิตกกังวลของทั้งสองฝ่ายก็หายไประลอกสิ้น สาวน้อยรีบลุก
ขึ้นยืนทันใด ความรู้สึกเดียวดายและอ้างว้างหายไป มันเป็นความรู้สึกของนักเรียน
ทุกคนที่เดินทางไปต่างประเทศคนเดียวและไม่พบผู้มารับ

สายตาสีเขียวของหนุ่มต่างชาติ และสายตาสีฟ้าของบางคนบางคนทำให้เธอ
หายใจไม่ทั่วท้องตลอดเวลาที่นั่งคอย

เธอพยายามก้มหน้า ทำเป็นอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาไทย ซึ่งถือติดมาด้วย
จากดอนเมือง พยายามทำเป็น ‘ไม่แคร์’ ต่อสายตาสอดรู้สอดเห็นของคนบางคน
เพื่อจะรอ ‘คุณมรุต’ มารับ

อากาศนั้ผู้หวังใยเธอเสมอบิดา สั่งนักหนาว่า

‘ถ้าเพื่อนของหนูไม่มารับ อย่าไปถามใครนะ ขอให้โทรศัพท์ไปที่เบอร์นี้ บอก
ว่าเป็นคนไทย เขาคงจะเอื้อเฟื้อเราบ้างดอก มรุตเป็นเพื่อนของอา แต่เราไม่ได้
พบกันนานแล้ว เคยเจอกันในนิวยอร์ก เขาย้ายมาประจำที่โรมเมื่อไหร่ไม่รู้ อาได้
เบอร์โทรศัพท์ของเขาจากคนที่กระทรวงต่างประเทศ’

สาวน้อยท่องจำคำ ‘สั่ง’ เหล่านั้นอย่างเคร่งครัดแต่ไม่เคยคิดว่าจะไม่พบเพื่อน
เธอออกนึกจิตสุภาวดีเพราะเขียนจดหมายนัดกันเป็นมันเป็นเหมาะและสุภาวดีนั้น
เป็นคน ‘อาทร’ กับเพื่อนักหนา เหตุไรจึงมาทิ้งให้เธอผู้ ‘ใหม่’ ต่อทุกสิ่งในกรุงโรม
ต้องรอคอยเก้อดังนี้

เธอนึกถึงจดหมายของเพื่อน ที่เขียนถึงเมื่อต้นเดือนที่แล้ว ตอนหนึ่งเขียน
ว่า

“วันเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วก็เดินทางไปได้เลยเราจะจัดการทุกอย่างทางโน้น
เอง ขอให้เชื่อเถื่อน่า เราอยู่ทุกคนจะกลัวอะไร อย่ามัวรอสอบข้ามมหาวิทยาลัย

บ้านเราเลย รोजนแก่คนเรียนอย่างเราๆ ก็สอบไม่ได้ รับผิดชอบไม่ได้ ทำพินคนสมัครสี่หมื่น แล้วคนอื่น ๆ เขาเก่งกว่าเราเยอะแยะ ออกคุณภาพเสียหน่อย มีหลายคนเดียว ถึงคุณอาจจะไม่รู้ว่ารอยอย่างวันว่า แต่ไม่สู้กระไรนักหรอกนะ ค่าใช้จ่ายในโรมก็ไม่แพงนัก พวกอิตาเลียนจนๆ ใช้จ่ายเดือนละไม่กี่สตางค์ เราก็อยู่อย่างคนจนจีนะวันนะ เอาไว้เรียนจบแล้ว ถ้าเก็บเงินไว้ได้บ้างค่อยไปเที่ยวปารีสกัน วันจะเดินทางวันไหน ขอให้จดหมายบอกเราล่วงหน้าบอกเครื่องบินและเวลาถึง เราจะไปคอยรับอยู่ตรงประตูศุลกากรเขียวแหละ อย่าลืมนะ”

แต่เวลานี้ ไม่มีแม่แต่เงาของสุภาพดีต่างๆ ที่เธอเขียนจดหมายถึงสองฉบับ มีหน้าซำยังโทรเลขอีกด้วย เสียสตางค์หลายร้อยบาท

“ผมมาจากคุณมรุต” เสียงของชายในเครื่องแบบรัดกุมนั้นบอกความอ่อนโยน เขาบุงกางเกงสีกรมท่า สวมเสื้อชั้นนอกสีขาวคอปิด ขัดกระดุมห้าเม็ด สวมหมวกสีขาวแลดู ‘เข้าที่’ จนยากเกินกว่าที่สาวน้อยจะเดาว่าเขาเป็นใคร แต่เขาคงสังเกตเห็นสายตาของเธอ เขาจึงบอกด้วยเสียงสุภาพ

“ผมเป็นคนขับรถของคุณมรุต”

เท่านั้นก็พอแล้ว เธอไม่ต้องดูนามบัตรที่เขาควักออกมาแสดงด้วยซ้ำ สาวน้อยกระวีกระวาดคว่ำกระเป๋าถือมาสะพาย

นายวันถามว่า

“กระเป๋าเดินทางของคุณอยู่ไหน”

“อ้าว! ทางบริษัทการบินไม่ส่งไปให้ตามที่อยู่ที่เขียนไว้หรือจ๊ะ” เธอถามเขาอย่างผู้ไม่คุ้นเคยการเดินทาง

นายวันหัวเราะ เอ่ยว่า

“ตัวเรือบินของคุณอยู่ไหน เขากลับมารับกระเป๋าไปด้วย ตามผมมาซี เราจะต้องไปรับกระเป๋าทางโน้น”

แล้วนายวันก็รับตัวเรือบินไปดู เขาชี้ให้เธอดูใบสีขาวเล็กๆ ซึ่งเจ้าหน้าที่ ‘ให้’ ไว้สำหรับรับกระเป๋าที่ท่าอากาศยานปลายทาง นายวันอธิบายว่า

“ใบนี้แหละเราต้องเอาไปแสดงขอกระเป๋าของเรา”

น้ำเสียงของคนขับรถ บอกความเอ็นดูเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับทำให้แม่สาวน้อยอุทานว่า

“ถ้าไม่พบน้ำ ฉันจะต้องแยทีเดียว”

นายวันถือกระเป๋าของสายการบินซึ่งเธอบรรจุของที่เพื่อนๆ นำมา ‘ฝาก’ ที่สนามบิน และเธอไม่มีเวลาแกะออกดูภายใน เพียงแต่ลอกกระดาษห่อและกล่องข้างนอกออกเท่านั้น คาดเอาว่า ของกระจุกกระจิกเหล่านั้นคงเป็นของที่ระลึกจากเมืองไทย เช่นเข็มกลัดลม ต่างหู สร้อยข้อมือ ที่กัลดเนกไท อะไรทำนองนั้น เพราะเพื่อนๆ บอกว่า

‘เธอจะได้เอาไปฝากชาวต่างประเทศบ้างในวันคริสต์มาส’

นายวันพาเธอไปยืนอยู่ตรงช่องแห่งหนึ่ง พร้อมทั้งอธิบายว่า

“กระเป๋าที่ลงจากเรือบินจะวิ่งมาตามสายพานมาโผล่ขึ้นตรงช่องนี้

แต่เธอไม่ต้องเสียเวลารอคอยเลย เพราะวันวิสาข์แลเห็นกระเป๋าสีดำใบใหญ่ของเธอวางรออยู่แล้ว เธอบอกนายวัน

เขานำบัตรไปแสดงแก่เจ้าหน้าที่ และนำกระเป๋ามาได้โดยเร็ว นายวันบอกว่า

“คุณจะต้องไปผ่านช่องศุลกากร เพื่อให้เขาตรวจของในกระเป๋า”

แล้วเขาก็จัดการทุกสิ่ง อย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว

วันวิสาข์เพียงแต่เดินตามเขา และแสดงพาสปอร์ตให้เจ้าหน้าที่ดูเท่านั้นก็เสร็จธุระ

นายวันพาเธอเดินมายังรถสีดำคันยาว เป็นรถอเมริกันแบบสเตชั่นแวกกอน เขาเปิดประตูรถให้เธอเข้านั่งตอนหลังแบบคนขับรถที่ตี จนกระทั่งวันวิสาข์นั่งเรียบร้อยแล้ว เขาจึงอ้อมไปยังที่นั่งประจำของเขา แล้วนำรถออกจากท่าอากาศยานแห่งนั้น

ตรงทางออกท่าอากาศยานมีรูปปั้นของบุคคลคนหนึ่ง วันวิสาข์แสดงความสนใจมาก คนขับรถบอกว่า

“รูปจิตรกรเอกของอิตาลี”

“ใคร”

“เล็วนาโด ดา วินชี”

“อ้อ!” สาวน้อยครางและหันไปฟังพินิจเท่าที่ความเร็วของรถจะอำนวย พลังรำพึงว่า คนนี้เองที่เราได้ยินชื่อเขามานานนักหนา ได้เล่าเรียนประวัติ และได้ยินเรื่องราวของภาพโมนาลิซ่าอันงามเลื่องลือไปทั่วโลกและราวกับสถานที่ส่งวิทยุในกรุงโรมจะรู้จัก มีเสียงเพลงครวญเบาๆ เป็นเสียงทุ้มกังวานต่ำของแนต คิง โคล

ในเพลงโมนาลิซ่า วันวิสาข์สุดลมหายใจเข้าเต็มปอด วันแรกในโรมต้อนรับเธอ ด้วยเหตุเช่นนี้!

สาวน้อยสอดสายสายตาออกไปนอกหน้าต่างสองข้างทางตามวิสัยคนช่างสังเกต นายวันคงจะเป็นคนขับรถทันสมัยไม่น้อย เพราะเขาอธิบายให้เธอฟังคร่าวๆ เป็นต้นว่า

“ถนนสายนี้เรียกแฮปเปียนเวย์ เป็นถนนสายเก่าแก่ที่สุดในกรุงโรม”

และวันวิสาข์ก็ถึงบางอ้อ ด้วยความรู้ทางประวัติศาสตร์สากลว่าถนนนี้ดอกหรือที่สร้างโดยแอปเปอัส คลอดิอุส ตั้งแต่สามร้อยสิบสองปีก่อนคริสต์ศักราชและเป็นถนนสายสำคัญของมหาอาณาจักรโรมันที่เปิดประตูกรุงโรมไปสู่เมืองต่างๆ ในปกครอง

วันวิสาข์นึกรักอากานต์ขึ้นมาจับใจ ถ้าอากานต์ส่งเธอไปฟิลิปปินส์ เธอคงไม่ภูมิใจเท่ากับได้มากรุงโรม ฟิลิปปินส์จะเป็นอย่างไรก็ยังไม่รู้ คงจะเล็ก และเจริญสู้เมืองไทยไม่ได้ตามความคิดของเธอ

รถวิ่งมาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง บ้านเมืองก็หนาแน่นด้วยตึกทึบ บ้างก็ปลูกอยู่บนเนินสูง บนไหล่เขา

มันเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นไม่น้อย สำหรับสาววัยรุ่น ซึ่งไม่เคยเดินทางไกลๆ และไม่เคยห่างอ้อมอกผู้ปกครอง

วันวิสาข์ได้ขบคิดข้อหนึ่ง ผืนแผ่นดินทุกแห่งในโลกมีลักษณะคล้ายกันตามสภาพของสังคม ดูหรือ มหาอาณาจักรโรมันอันรุ่งเรืองในอดีต เธอยังสังเกตเห็นรอยทางเกวียนเล็กๆ เลาะเลียบไปใกล้ๆ กับไฮเวย์

รถผ่านโรงงานทำรถเฟียตที่กว้างใหญ่ไพศาล และเข้าสู่ตัวเมือง

วันวิสาข์บอกคนขับรถถึงจุดหมายปลายทางที่จะไปที่พักของสุภาวดี

นายวันแนะนำว่า

“คุณไปพบคุณผู้หญิงก่อนดีกว่า แล้วถึงค่อยโทรศัพท์ถามว่าเพื่อนของคุณอยู่หรือไม่ ถ้าอยู่ผมจะไปส่งให้คืนนี้ก็ได้อ”

วันวิสาข์เห็นด้วยตามคำแนะนำของเขา พลังคิดในใจว่า เมื่อไปถึงที่พักของสุภาวดี ถ้าเพื่อนไม่อยู่ เธออาจจะต้องนั่งร้องไห้รอคอยก็เป็นได้

นายวันมองดูสาวน้อยทางกระจก เห็นใบหน้าสวยแอร่มนั้นเต็มไปด้วยแวววิตกกังวลก็นึกสงสาร จึงบอกว่า

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณผู้หญิงของผมใจดีมาก”

“ภรรยาของคุณมรดุไซใหม่จ๊ะ”

“ครับ”

“เธอชื่ออะไรจ๊ะ” วันวิสาข์ถามพลางนึกถึงเสียงของสตรีผู้รับโทรศัพท์เมื่อครู่ก่อน

นายวันตอบว่า

“ชื่อคุณพัทตรีวิภา” น้ำเสียงของเขามีทั้งความภาคภูมิใจและรักใคร่แฝงอยู่ วันวิสาข์ร้องว่า

“ชื่อเพราะเหลือเกิน”

นายวันหัวเราะ ตอบว่า

“คุณผู้หญิงของผม เป็นคนประเภทรูปร่าง นามเพราะนะคุณ”

“เธอแต่งงานนานแล้วหรือจ๊ะ”

“หกปีแล้ว”

“แหม! ลูกคงจะโตจนเข้าโรงเรียนอนุบาลได้แล้ว”

คราวนี้สีหน้าของนายวันขมขื่นไปนิดหนึ่ง เมื่อบอกเธอว่า

“คุณยังไม่มีบุตร”

“อ้าว!” วันวิสาข์อุทานอย่างรู้สึกผิดหวัง

รถมาจอดหน้าอาคารหกชั้นแห่งหนึ่ง ตัวตึกเป็นแบบโรมันโดยแท้คือใหญ่ เทอะทะ และแลดูสง่าแข็งแรง แฝงความน่ากลัวไว้ด้วย

ครั้นเห็นวันวิสาข์แหงนขึ้นดูด้วยความประหลาดใจ นายวันก็อธิบาย

“บ้านพักใกล้ๆ สถานทูตยังไม่เรียบร้อย คุณต้องมาเช่าอพาร์ทเมนต์ที่นี้ก่อน อาคารข้างนอกของที่นี่เป็นอย่างนี้เองครับ แต่ข้างในสบาย”

แล้วนายวันก็เปิดหลังรถ หยิบกระเป๋าของเธอมาก็ และพาเข้าไปในอาคารชั้นลิฟต์ไปยังชั้นที่หก

ที่พักนั้นเป็นห้องชุดอันใหญ่โตกว้างขวาง และตกแต่งอย่างมีรสนิยมแลดูสวยสบายตา ไม่เหมือนอาคารภายนอกที่แลเห็นเลย พรหมปูพื้นสีเขียวสลัปลือทอง เฟอร์นิเจอร์ต่าง ๆ ก็เข้ากันและที่ห้องรับแขกซึ่งจัดคล้ายห้องพักผ่อนสำราญด้วยนั้น สตรีร่างโปร่งงาม ผิวขาวอมชมพูในชุดอยู่กับบ้านยาวกรอมเท้าสีสดใส ยืนยิ้มรอต้อนรับอยู่

นายวันกล่าวกับผู้มาด้วยว่า

“คุณผู้หญิง”

วันวิสาขน์มัวตัวลงไห้ว้อย่างอ่อนนุ่ม เมื่อเงยหน้าได้เห็นยิ้มเย็นและแววตา เต็มไปด้วยความกรุณาของเจ้าของบ้าน เธอเอ่ยว่า

“เชิญเข้ามาข้างในเถอะ”

สาวน้อยวางกระเป๋า และสิ่งของที่เธอถือมาแอบไว้ทางหนึ่งพลางกล่าวกับ ‘คุณผู้หญิง’ ของนายวันว่า

“หนูขอบพระคุณคุณอา่มากคะ ถ้าไม่ได้คุณ หนูอาจต้องรอเพื่อน...อีกนาน”

“เพื่อนไปไหนเสียล่ะ” เธอถามพลางนั่งลงตรงข้ามกับสาวน้อย

วันวิสาขน์บอกไม่ทราบสาเหตุ เธอเอ่ยว่า

“ลองเอาที่อยู่ให้นายวันโทรศัพท์ถามซีคะ แม่บ้านเขาอาจบอกได้”

วันวิสาขน์รีบหยิบที่อยู่ของสุภาวดีส่งให้นายวันทันที

ฝ่ายสูงวัยกว่ามองสำรวจผู้มาใหม่ ด้วยสายตาพิจารณาและลงความเห็นใจ ว่า

‘เด็กคนนี้สวยงามเอ็นดูมาก’

พัทตร์วิภาถามว่า

“ชื่ออะไรจ๊ะนี่”

“วันวิสาขน์คะ”

“ชื่อเพราะ เกิดวันวิสาขบูชาหรือเปล่า” ผู้ถามยิ้มอย่างเอ็นดู

อีกฝ่ายหัวเราะเก้อ ๆ ตอบว่า

“คะ หนูเกิดวันเพ็ญ เดือนหก”

“คนตั้งเข้าใจหาชื่อ” พัทตร์วิภากล่าวและเอ่ยต่อไปโดยเร็วว่า

“หนูล้างหน้าล้างตา เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วทานของว่างก่อนเถอะคะ ถ้าพบเพื่อน ค่ำ ๆ ค่อยให้นายวันไปส่งก็ได้”

เธอพนมมือขอบคุณความอารีนั้น และอดเอื้อนด้วยความเกรงใจ จนกระทั่ง นายวันเข้ามารายงานว่า

“แม่บ้านบอกว่าคุณสุภาวดีไปทัศนศึกษาที่เนเปิลสองสัปดาห์แล้ว ทางโรงเรียนให้ไปเขียนภาพ อีกสามวันจึงจะกลับมา”

สีหน้าของวันวิสาขน์สลดลงทันที พัทตร์วิภาหัวเราะกล่าวว่า

“ไม่เป็นไรหรอกหนู หนูพักรอเพื่อนอยู่กับเราก็ได้ ห้องแม่อบก็กว้างขวางพอจะอยู่ได้หลายวัน ถ้าหนูไม่รังเกียจ”

อีกครึ่งหนึ่ง ที่วันวิสาข์พนมมือไหว้ขอบคุณพัคตรีวิภา

แม่อบถูกตามตัวมารู้จักเด็กสาวซึ่งจะขอเข้ามาพักอาศัยชั่วคราว เมื่อเห็นวันวิสาข์ แม่บ้านอุทานดังๆ ว่า

“อู๊ย! แม่คุณ ลูกเต๋าคือใคร หน้าตาน่าเอ็นดูเหมือนตุ๊กตา”

พัคตรีวิภายิ้ม เธอเห็นด้วยกับคำกล่าวของแม่บ้านและยังรู้สึกว่าการที่หน้าตา ‘น่าเอ็นดู’ แล้ว เด็กสาวผู้นี้ยังมีกิริยาชื่อๆ บริสุทธิ์ชวนให้สงสาร กอปรทั้งมีความอ่อนน้อมคารวะผู้ใหญ่ ผิดจากเด็กสาวยุคเดียวกัน กิริยาเหล่านี้เองที่ทำให้พัคตรีวิภา ‘นึกรัก’ ตั้งแต่แรกเห็น

เมื่อผู้ใหญ่แสดงความปรานี สาวน้อยยิ้มอย่างรู้สึกขอบคุณ และพัคตรีวิภาอีกนั่นแหละที่ลงความเห็น ว่า วันวิสาข์ช่างมียิ้มที่มองเพลินนี่อะไร ยิ้มง่ายๆ ดวงตาแจ่มใสบริสุทธิ์ ยังเป็นยิ้มของทารกอยู่แท้ๆ ผู้ปกครองคนใดหนอที่กล้าส่งลูกสาวมาต่างแดนเช่นนี้คนเดียว ช่างไม่หวาดกลัวเอาเสียเลยว่าคุณบริสุทธิ์ไร้เดียงสา และความน่ารักเช่นนี้จะโยยบินไปจากเธอหากมีเหตุการณ์ไม่น่าพึงประสงค์เกิดขึ้น!

๓

พัคตรีวิภาพยักหน้าเป็นเชิงเชิญชวนให้เด็กสาวตรงหน้ารับประทานอาหารว่าง ซึ่งแม่บ้านยกมาวาง

ขณะนั้น วันวิสาข์เปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดเดินทางแล้ว เธอสวมเสื้อเซ็ทสีฟ้าอ่อนและนุ่งกางเกงบลูยีนส์สีน้ำเงินมอ ๆ ผมยาวประบ่าถูกรวบไว้ด้วยหนังรัดของเส้นเล็ก ๆ ทำให้ใบหน้ารูปเรียวยาวนั้นคมคายยิ่งขึ้น

พัคตรีวิภาแลดูความ ‘เข้าที่’ ของเด็กสาวที่เพิ่งมาถึง พลังนึกในใจว่า ‘เด็กคนนี้สวย อ่อนโยน น่าเอ็นดูจริง’

เธอเลื่อนพวงเกลิอ พริกไทย ไปทางหญิงสาวเจ้าของบ้าน พลังว่า “เมืองนอกยังมีพริกไทยปนอีกนะคะ”

พัคตรีวิภาหัวเราะ ตอบว่า

“เราส่งมาอยู่เสมอ เครื่องแกงเป็นของ ข่า ตะไคร้แห้ง กระเทียม ไม่เคยขาดหรอกหนู แม่กระทั่งกุ้งแห้ง”

“หนูคิดว่า จะไม่ได้รับประทานเกี่ยวอีกนานทีเดียว”

ผู้สูงวัยกว่าหัวเราะ พลังว่า

“ถ้ามาที่นี่ หนูจะได้รับประทานอาหารไทยแทบทุกมื้อ”

“คุณไม่ชอบอาหารฝรั่งหรือคะ”

“คุณรูตไม่ชอบ” ภรรยาของเขากล่าวถึงสามี่ด้วยน้ำเสียงเอ็นดู

วันวิสาข์นั่งฟัง พัคตรีวิภาคุยต่อไปว่า

“คุณรูตอยู่ต่างประเทศนาน แต่ไม่ชอบอะไร ๆ ของฝรั่ง บางทีทานสเต็กก็แอบโรยพริกป่น”

แล้วผู้เฒ่าก็หัวเราะอย่างขบขัน พลอยทำให้ผู้ฟังต้องหัวเราะด้วย

เธอคุยต่อไปว่า

“คุณรูตเป็นลูกชายคนเดียวของพ่อแม่ นำสาวน้องของแม่เขานะ ไม่แต่งงานมาอยู่ด้วย เลี้ยงเขามา รักตามใจราวกับเจ้าชายก็ไม่ปาน รูตจึงมีนิสัยเสียอยู่อย่างหนึ่ง เป็นคนที่ชอบให้คนตามใจ”

“หรือคะ” สาวน้อยไม่ทราบจะคุยอะไรเกี่ยวกับเรื่องที่เจ้าของบ้านสนใจและพอใจนักหนา

เธอเหลือบไปดูรูปถ่ายบนเตาผิง รูปนั้นเป็นกรอบขนาดแปดนิ้วชนิดพับติดกัน แต่เวลานี้เปิดแง้มให้รูปสองใบหันหน้าเข้าหากัน

รูปหนึ่งคือพัคตรีวิภา ในชุดราตรียาวสวยงามราวกับนางเนรมิต

อีกรูปหนึ่งเป็นชายร่างสูง ใบหน้าค่อนข้างเหลี่ยม ริมฝีปากหยักลึก คิ้วหนาเป็นป็น แต่มีลักยิ้มที่ปลายคาง ดวงตาของเขาโตกว่าตาชายธรรมดา และมีประกายกล้ำอย่างประหลาด

เขาไม่จัดอยู่ในระบบชายรูปหล่อ แต่อะไรอย่างหนึ่งบนใบหน้า อาจจะเป็นดวงตาหรือลักยิ้มนั่นก็ได้ ทำให้เขามีลักษณะแปลกจากคนอื่นอย่างน่าพิศวง

ภรรยาของเขาแลเห็นสายตาของเด็กสาวผู้เป็นแขก จึงอธิบายว่า

“รูปนั้น เราถ่ายเมื่อสามปีมาแล้ว หนูจะเห็นฉันว่ายังสาวมาก”

“ไม่ต่างจากเวลานี้เลยคะ” เธอบอกเจ้าของรูปตามความเป็นจริง ขณะเดียวกันสายตาของเธอก็มองสำรวจไปตามลำแขนขากลมกลึงของหญิงสาว วันวิสาข์ชมในใจว่า พักตรีวิภาผิวงามอย่างประหลาด ดูสดใสและนวลไปทั่วกายเฉพาะอย่างยิ่งหน้าของพัคตรีวิภาสวยสมชื่อ ใบหน้าของเธอคมคายและมีสง่าเหลือเกิน

“ฉันกับรุต รักกันอยู่หลายปี จึงได้แต่งงานกัน”

เธอเล่าต่อไปอย่างมีความสุข สาวน้อยทำหน้าที่พยักพยิด

พัคตรีวิภากล่าวว่

“เราแต่งงานมาหกปีแล้ว ฉันเสียตายนักที่ให้ลูกแก่เขาไม่ได้”

“เป็นหมันหรือคะ” เธอถาม

พัคตรีวิภาหัวเราะ ตอบว่า

“เราต่างคนต่างโทษกัน ไปตรวจทั้งสองคน แต่หมอบอกว่าไม่มีใครผิดปกติ” แล้วผู้เล่าก็หัวเราะ เมื่อกล่าวว่

“เพราะฉะนั้น ควรจะโทษเขา”

ผู้ฟังหน้าเหลือ ไม่เข้าใจว่าพัคตรีวิภาหมายความว่าอะไร แต่ผู้เล่าหน้าแดงระเรื่อ พักตรีวิภาเ็นเอ็นดูสาวน้อยตรงหน้า ถึงกับอุทานว่

“หนูยังเด็กจังนะ อายุเท่าไรแล้วนี่”

“สิบแปดคะ อีกไม่กี่เดือนก็จะสิบเก้าแล้ว”

“เมื่อฉันอายุสิบแปด ฉันซึ่ซลาดมาก ไม่กล้าไปไหนคนเดียว”

วันวิสาขหวั้เราะ เธอกล่าวว้า

“เวลานี้เรามีความจำเป็นคะ ถ้าหนูมีเงินคงจะอ่อนให้คุณอามาส่ง”

“อ้อ! หนูอยู่กับอาหรือ”

“คะ หนูไม่มีพ่อแม่” เธอเล่า แต่สีหน้ามิได้แสดงว่าน้อยอกน้อยใจอะไรนัก

ผู้ฟังถามทันทีว้า

“พ่อแม่ของหนูไปไหนเสียละ”

“อากาศน้บอกล่าว พ่อแม่เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุตั้งแต่หนูอายุได้สามขวบ อาเลี้ยงหนูมาเหมือนลูกเพราะ...”

“เพราะอะไรจ๊ะ”

“เพราะว้า...อาเป็นคนขับรถตอนพ่อกับแม่ตาย”

“โธ่!”

ใบหน้าสวย อ่อนเยาว์หมองไปเพียงนิดเดียวราวกับการสูญเสีย้น้ห่างไกลตัว เธอเหลือเกิน

วัยสามขวบ...อาจจะเยาว์เกินกว่าที่จะรู้รสแห่งความขมขื่นโทมนัสก็ได้

เมื่อเธอเติบโตมาในอ้อมอุปการะของอา เธอคงถือเอาอ้อมอกนั้นเสมือนบิดา

บังเกิดเกล้า

พัคตรีวิภากล่าวว้า

“ชีวิตหนู น่าสงสาร”

‘คนน่าสงสาร’ หัวเราะเบาๆ ราวกับได้อ่านนิยายสลดใจ เธอว้า

“ใครก็พูดยังนั้นคะ”

“แล้วหนูอยู่กับอาตลอดมาหรือจ๊ะ”

“คะ อากานต์เลี้ยงหนูมา อากานต์เป็นเพื่อนกับคุณมรุตไ้คะ”

“จ๊ะ จ๊ะ เขาคงรู้จักกันดี”

พัคตรีวิภารับคำ

“อากานต์บอกล่าว เคยเรียนเตรียมพร้อมกับคุณมรุต”

“เวลานี้อากานต์ของหนูทำงานอะไรจ๊ะ”

“เป็นผู้พิพากษาอยู่ในกระทรวงยุติธรรมคะ”

“อ้อ!”

แล้วทั้งสองคนต่างนึ่งไป ปล่อยความคิดไปคนละทาง จนกระทั่งพักรวีภา
เอ่ยขึ้นอีก

“อาทานต์ไม่มีบุตรดอกหรือจ๊ะ”

“อาทานต์ไม่แต่งงานค่ะ”

“อ้าว!”

วันวิสาข์หัวเราะเมื่อเสด็จต่อไปว่า

“อาทานต์ดอกหัก อาเคยรักผู้หญิงคนหนึ่งแล้วเขาไปแต่งงานกับผู้ชายอื่น”

“โธ! ไม่น่าเลย” ผู้สูงวัยกว่าอุทานอย่างเห็นใจ

แต่สวาน้อยกลับถามว่า

“ทำไมคะ”

ผู้ถูกถามงงเป็นนานจึงว่า

“อ้าว! ก็ไม่ควรเป็นอย่างนั้นนะซีหนู คนรักกันก็ควรจะได้แต่งงานกัน”

“คุณคิดอย่างนั้นหรือคะ” สวาน้อยตั้งปัญหา

พักรวีภามองหน้าเด็กสาว ถามว่า

“หนูไม่คิดอย่างฉันดอกหรือ”

เธอหัวเราะเบาๆ ตอบว่า

“หนูไม่ทราบค่ะ เพราะไม่เคยรักใคร แต่ก่อนจะมาอาทานต์สอนว่า ความรัก
ก็คือความทุกข์ ที่ได้มีรักที่นั่นมีทุกข์ อาขอให้หนูสัญญาว่าอย่าสนใจผู้ชาย”

“อาของหนู ออกจะมองโลกในแง่ร้ายไปหน่อย”

“คุณคิดว่า พระพุทธเจ้าก็มองโลกในแง่ร้ายหรือคะ”

พักรวีภางง ถามว่า

“หนูหมายความว่าอะไร”

“ก็อาอ้างพุทธวจนะมาสอนหนู”

“เปล่า! ฉันหมายถึงเฉพาะอาของหนูเอง เขาเคยผิดหวัง แต่ก็เป็นคนๆ
ไป เขาไม่ควรสอนหลานสาวให้มองโลกในแง่ไม่ดีตามเขาไปด้วย”

“แต่หนูเชื่อค่ะ”

พักรวีภากยกฝ่าเซ็ดมือขึ้นซับริมฝีปาก กล่าวซ้าๆ ว่า

“หนูยังเด็ก ชีวิตเหลืออีกยาวนานนัก หนูอาจจะพบผู้ชายดีๆ อีกมาก ถ้า
หนูตั้งป้อมเกลียดเขาเอาไว้แต่แรกเห็นแล้ว โอกาสของหนูก็จะเสียไปทีละน้อยๆ”

“คุณพูดถึงโอกาสอะไรคะ”

“โอกาสของผู้หญิงสาว โอกาสที่จะได้แต่งงาน” พักตร์วิภายิ้มอย่างใจดี
วันวิสาข์ส่ายหน้าช้า ๆ กล่าวชัดถ้อยชัดคำว่า

“หนูคงไม่ได้แต่งงานหรอกค่ะคุณ”

“ทำไม! อะไรทำให้หนูคิดร้ายกาจถึงเพียงนั้น หนูยังเด็ก แล้วก็สวยมาก”

“อาบอกว่า เพราะหนูสวย ผู้ชายอาจจะหลอกต้ม ไม่จริงจังกับหนู อาขอ
ให้หนูระวังตัว”

ผู้ฟังถอนใจ กล่าวว่า

“ฉันเห็นจะต้องเดาให้คุณมรดฟิงเพื่อจะได้รู้จักอาของหนูจากเขาบ้าง”

เจ้าของเรื่องไม่คัดค้านอย่างไร เธอเลื่อนขามเกี้ยวออกห่างตัว ปากก็ว่า

“เกี้ยวของคุณอร่อยมากค่ะ”

เจ้าของบ้านยิ้ม ตอบว่า

“ฝีมือแม่นอบ”

“เป็นแม่ครัวของคุณหรือคะ”

“เป็นทุกอย่าง”

ผู้ฟังทำหน้าที่จน พักตร์วิภาหัวเราะ อธิบายว่า

“เป็นแม่บ้าน เป็นพี่เลี้ยง เป็นเพื่อน เป็นแม่ครัว เป็นครูสารพัด”

วันวิสาข์หัวเราะด้วย ตอบว่า

“หนูเข้าใจแล้วค่ะ เมื่อก่อนหนูเคยมีพี่เลี้ยงที่อาหามาซื้อป่าอบ เป็นทุกอย่าง
ในบ้านเหมือนกัน แต่แก่ตายไปแล้ว”

“โธ่! ทำไม...หนูจึงพบแต่ความพลัดพราก”

“ค่ะ คุณคงจะเห็นว่าหน้าตาของหนูเป็นคนเจ้าทุกข์อยู่บ้าง”

“หนูสวย!”

ผู้ฟังไม่ยิ้มรับคำชมนั้น ราวกับชินต่อถ้อยคำนี้หรือไม่รู้สึกยินดีในร้ายอะไร
กับความสวยที่อีกฝ่ายกล่าวถึง

เจ้าของบ้านลุกขึ้นยืน ถามว่า

“หนูต้องการพักผ่อน หรืออยากจะคุยกับฉัน”

“คุณล่ะคะ อยากรู้อยากคุยกับหนูหรือเปล่า แต่หนูอยากคุย”

“ถ้าเช่นนั้น เจริญห้องนั่งเล่นดีกว่า ห้องนั้นสบายกว่าโต๊ะอาหาร”

พัคตรีวิภาเดินนำหน้า พา ‘แขก’ ของเธอตรงไปยังห้องลีฟวิ่งรูมซึ่งใช้เป็นห้องรับแขก ห้องนั่งเล่น และพักผ่อน

ห้องนั้นเป็นห้องกว้าง วอลเปเปอร์เป็นลวดลายดอกไม้เล็ก ๆ สีเขียวปนเหลือง ม่านหน้าต่างยาวจดพื้นเป็นสีเหลืองทอง พรหมปูพื้นออกลายเขียว โต้ะ แก้วอี้เป็นสีน้ำตาลเข้ม มีโซฟาบอร์ดกันระหว่างมูมอ่านหนังสือและมูมที่วางเปียโน

วันวิสาข์เข้าไปยื่นพิจารณาตุ๊กตาหินอ่อน ทำเป็นรูปนักรบโบราณของโรมัน กำลังจับบริดสีกวีงห้อยสุดฝีเท้าม้า เห็นลักษณะของม้ากำลังหือเหยียด เส้นเชือกบังเหียนตั้งเจียนจะขาด

เธอใช้มือลูบคลำตุ๊กตานั้น และอุทานว่า

“เป็นรูปปั้นที่สวยงามเหลือเกิน”

“ฉันซื้อมาจากวาติกัน”

“วาติกัน!” สาวน้อยรำพึงราวกับคุ้นเคยสถานที่แห่งนั้นนักหนา เธอถามว่า

“ไกลจากบ้านพักของคุณไหมคะ”

“ไม่ไกลนัก”

“หนูอยากไปเห็น”

“อีกหน่อย หนูจะได้ดูจนเมื่อ รอเพื่อนของหนูกลับมาก่อนซี คนมาอยู่ก่อนจะสามารถบรรยายอะไร ๆ เกี่ยวกับโรมให้หนูเข้าใจได้ ไปเที่ยววาติกันควรจะไปกับนักเรียนศิลป์”

“หนูมาเรียนสถาปัตยกรรมค่ะ” เธอบอก

พัคตรีวิภาถามว่า

“หนูเพิ่งจบแปดหรือเจ็ด”

“หนูจบตั้งแต่ปีกลาย สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้”

“น่าจะได้”

“ไม่ได้ดอกคะ หนูเรียนไม่เก่งชอบแต่วาดรูป คนสอบเข้ามาก สมัครห้าแห่งไม่ติดอันดับเลย”

“เขาว่อมมหาวิทยาลัยบ้านเรารับนิสิตนักศึกษาอ่อนนักรหรือจ๊ะ”

“ก็คงพอกับที่เรียน กับอัตรากำลังครูบาอาจารย์แหละคะ แต่คนมากต่างหาก”

“คนไทยแค่สามสิบกว่าล้านเท่านั้น”

“มากกว่าลาว มากกว่าเขมรตั้งเยอะ”

“ฉันได้ข่าวว่า รัฐบาลตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นอีกแห่งหนึ่ง”

“ค่ะ เป็นตลาดวิชา แต่หนูไม่กล้าเรียน”

“ทำไมล่ะ”

“กลัวไม่จบ”

“อ้าว!”

“หนูยังเด็กไม่แน่ใจว่าจะไปเรียนได้สม่าเสมอไหม พอดีสุภาวดีชวนมาที่นี่”

“หนูติดต่อมหาวิทยาลัยได้แล้วหรือ เพื่อนของหนูเรียนอะไร”

วันวิสาข์บอกชื่อสถานศึกษาของสุภาวดี เป็นวิทยาลัยที่ผลิตจิตรกรและ
ประติมากรออกมาไม่น้อย

เธอว่า

“สุภาวดีคุยว่าโรงเรียนดีมาก”

“ค่าเล่าเรียนอาจจะแพงหน่อย”

“ค่ะ อากานต์ก็คาดว่าอย่างนั้น บางทีอาจจะต้องขายที่เพื่อส่งเงินมา”

ผู้ฟังนั่ง วันวิสาข์เดินไปซิดหน้าต่าง เธอแลออกไปนอกกระจกเห็นตึกกรม
เป็นแบบเดียวกันตลอดแถวถนน คือแลดูภายนอกเป็นสีแดงคล้ำ ใหญ่โต แข็งแรง
และเก่าทึบทึม เธอว่า

“ตึกกรมของที่นี่ น่าหายใจไม่ออก”

“แต่เข้ามาแล้ว ก็สบายไม่ใช่หรือ” ผู้ถามยิ้ม

เธอใช้มือลูบกระจกหน้าต่าง สายตายังแลลงไปเบื้องล่าง ปากก็ว่า

“แปลกนะคะ แต่อีกหน้อยหนูคงได้เรียนเรื่องของกรุงโรม”

แล้วเธอก็หันมาบอกพักตร์วิภา

“คุณคะ ไครมาก็ไม่ทราบ จอดรถตรงที่หนูจอด แหงนหน้าขึ้นมาทำทาง
เหมือนคนไทย!”

ยังไม่ทันที่พัศตรวิภาจะกล่าวอย่างไร แม่nobก็เดินเข้ามารายงานว่า
“คุณมีแขกค่ะ”

แล้วใบหน้าของผู้เป็นแขกก็โผล่ตามหลังแม่nobเข้ามา

เขาเป็นชายหนุ่มน้อยหน้าตาสำอาง ผิวขาวแบบชาวเอเชียที่อยู่ประเทศ
หนาวมานานปี ผมหยักศกไว้ยาวกว่าชายสามัญเล็กน้อย เขาสวมสปอร์ตโค้ตสีดำ
และผ้าพันคอสีแดงคล้ำ

ครั้นเห็นหน้าพัศตรวิภา เขายกมือไหว้พลางหัวเราะce ร้องว่า

“ผมคิดถึง คุณพัศตร”

พัศตรวิภารับไหว้เขา พลางเดินไปต้อนรับถึงประตู เธอเอ่ยว่า

“นี่กว่าแขกหรือที่ไหน คุณเขมนะเอง”

เขายิ้มเห็นฟันขาว ขณะเดินเข้ามาในห้อง เขาถอดเสื้อโค้ตส่งให้แม่nob
พลางเอ่ยว่า

“ผมจะมาขอข่าวกิน”

“ด้วยความยินดีค่ะ” เจ้าของบ้านกล่าว

วันวิสาขซึ่งขึ้นอยู่ชิดหน้าต่างด้านตรงข้าม ไหว่กายทำท่าจะแอบช่องไปจาก
ห้อง ผู้มาใหม่แลเห็นเธอเข้าพอดี เขาชะงัก พลางมองหน้าพัศตรวิภาเป็นเชิงถาม

พัศตรวิภาแลตามสายตาเขา แล้วร้องว่า “อ้อ!”

เธอหันไปพยักหน้าเรียกวินวิสาข พลางว่า

“มารู้จักคุณเขมหน่อยซีหนู”

สาวน้อยเดินเข้ามา เขมลุกขึ้นยืนทันใด พุศตรวิภากล่าวว่า

“นี่หนูวันวิสาข หลานของเพื่อนคุณรุต เพิ่งมาถึงวันนี้ นี้คุณเขมหลานของ
ท่านทูตจ๊ะหนู”

วันวิสาขคะเนอายุของเธอ เพราะเธอไม่แน่ใจว่าจะทำความเคารพประการใด
เขาส่งมือให้เธออย่างเคยชิน แต่วันวิสาขหัวเราะce บอกเขาว่า

“ฉันเพิ่งมาจากเมืองไทยค่ะ”

“ขออภัย” เขมกล่าวเชิงรำคาญมารยาทของเขาเอง
เขาก็มึนชะงักให้เธอหน่อยหนึ่ง แล้วทำสีหน้าเป็นเชิงเชิญชวนให้นั่งลงร่วม
สนทนากัน

แต่สาวน้อยกล่าวกับเจ้าของบ้านว่า

“คุณคะ หนูขออนุญาตไปพักผ่อนนะคะ”

แล้วเธอก็เดินออกไป โดยไม่สนใจกับ ‘แขก’ ของพัคตรีวิภา

เขมใช้กำปั้นข้างหนึ่งทุบลงบนฝ่ามือ อุทานว่า

“ใครกันนะคุณพัคตรี ทำทางห้องอย่างว้ายร้าย”

“ก็บอกแล้วไง แกชื่อวันวิสาข์”

เขมร้องออกมาเป็นภาษาฝรั่งเศส แปลได้ความว่า

“บ้า! ผมหมายความว่าเธอมีตัวอย่างจริงทำทำราวกับผมเป็นไอ้ตัวอะไรตัว
หนึ่ง”

พัคตรีวิภาหัวเราะ ยกมือชี้หน้าเขาและร้องเบาๆ ว่า

“คลังแล้วไงล่ะ ก็เขาสวยออกอย่างนั้นยังว่าเขาไม่มีดีหรือ”

“ผมไม่แคร์” เขายักไหล่

ทำทางของเขาบอกชัดว่า เขากำลังโกรธแม่สาวน้อยคนนั้น เขามีพึมพำว่า

“ผมพบผู้หญิงสวยมากก็มากแล้ว ไม่เห็นเขาทำท่าอย่างนี้กับคนแรกรู้จักเลย”

“อย่าไปถือแกลเลยนะ แกยังเด็ก”

“เด็ก! เขาเป็นสาวแล้วไม่ใช่หรือ”

“คุณเขมเชื่อไหมล่ะ แกเพิ่งอายุสิบแปดเท่านั้นเอง”

“อ่อนกว่าเราตั้งหกปี” เขากล่าวพลางทำหน้าเหยียด

“อภัยให้แกเถอะ แกเป็นลูกไม่มีพ่อแม่ กิริยาอาจไม่เหมือนเราๆ” เสียง
ปลอบ ‘ไอ้’ เป็นอันมาก

“ผมก็ไม่มีพ่อ” เขมร้องแล้วกล่าวต่อไปว่า

“ใครๆ พบผม เขาว่าผมไนซ์ทั้งนั้นแหละ”

พัคตรีวิภาหัวเราะ พยายามพูดให้ชายหนุ่มเห็นชั้นว่า

“ก็คุณเขมดีจริงๆ นี่นา”

เขาเม้มริมฝีปาก พึมพำว่า

“ทำท่าเหมือนเราเป็นไส้เดือน จะบอกแสดงความยินดีสักคำก็ได้”

“โฮ้! แกดงตกใจนะซี อยู่ดีๆ คุณเขมจะไปจับมือแก ก็บอกแล้วว่าแกเพิ่งมาจากเมืองไทย”

“เพิ่งมาถึงวันนี้หรือครับ” เขาถามด้วยเสียงเบาลงกว่าเดิมหน่อยหนึ่ง

“ค่ะ มาถึงเมื่อเช้านี้แหละ แกดงกับเพื่อน เผอิญเพื่อนไปเนเปิล”

“แล้วไงครับ”

“อ้าว! แล้วแกก็โทรศัพท์มาบ้านดิฉัน ดิฉันก็ให้นายวันไปรับมานะซีคะ”

“ดี! ที่ยังมีปัญญาโทรศัพท์ ไมโดนไอ้เสียนต้มเสียก่อน”

“โฮ้! อย่าอะอะไปเลยน่า สงสารแก”

“หน้าตาไม่เห็นน่าสงสารเลย ถ้าผมเป็นไอ้เสียนจะหลอกไปเดินระบำไป”

พัคตรีวิภาทำหน้าที่ขิม ทำเสียงปรามว่า

“คุณเขมโกรธจริงๆ หรือทำเล่นคะนี่”

“โกรธจริงๆ ครับ” เขาตอบ

พัคตรีวิภาสะดุ้งขยับขึ้นยืน แล้วบอกเขาว่า

“ดิฉันจะไปบอกแกมาขอโทษคุณเขม”

“เดี๋ยวก่อน คุณพัคตรี”

เธอหันมาทางเขา ได้สบตากัน เขมถามว่า

“เขาเป็นใครนะ”

“แกชื่อวันวิสาข์”

“เท่านั้นหรือ ไม่มีอะไรตามหลังหรือ เช่นเป็นลูกใคร อย่างไร”

พัคตรีวิภาขยับไหล่ แบมือ เธอร้องเบาๆ ว่า

“ดิฉันไม่ได้ถามแก ทราบแต่ว่า อาของแกชื่อกานต์ เป็นเพื่อนกับคุณรุต”

เขาพยักหน้าและว่า

“ช่างเถิด! อย่าไปเกี่ยวเชิญเขามาขอโทษผมเลยประเดี๋ยวจะเกิดความ”

พัคตรีวิภานั่งลงตามเดิม พลางว่า

“แกดงไม่ทราบว่าคุณเขมเป็นใคร”

“ช่างเขา! คุณพัคตรีไม่ต้องไปบอก ผมไม่อยากจะให้ใครรู้อะไรเกี่ยวกับผมมาก

นักหรือก”

“ดี! แล้วเดี๋ยวนั้นแสดงกิริยาบ้าๆ คุณเขมอย่ามาโกรธดิฉันนะ”

“ถ้าเป็นน้องคุณพัคตรีผมจะโกรธ”

“แหม! เสียตาย ดิฉันไม่มีน้องสาวเสียด้วยซี”

พัทตร์วิภาหัวเราะ พลังหันไปร้องเรียกแม่บ้านแล้วถามผู้เป็นแขกว่า

“ดื่มอะไรดีคะ”

“น้ำจิงหรือน้ำข้าวต้มมีไหมครับ”

แล้วเธอก็สั่งแม่อบ พลังถามชายหนุ่มว่า

“รับเกี่ยวสักขามไหมคะ”

“แหม! ดี ผมกำลังหิว”

“กำลังโกรธด้วย ตักมาขามโต ๆ นะแม่อบ”

เธอร้องสั่งแม่บ้านด้วยเสียงปนหัวเราะ เขมยขาขึ้นใจว่าห่าง เอนหลังฟัง
พนักเก้าอี้ نرم พลังหลับตา แต่ปากพูดว่า

“ผมมาจากปารีสเมื่อวาน ที่นั่นหนาวกว่าโรมมากทีเดียว”

“นี่ก็หนาวมาสองวันแล้วค่ะ”

“ผมเบื่อเมืองหนาวจัง คุณพัทตร์”

พัทตร์วิภามองหน้าลำอาง ซึ่งแขนหงายอยู่บนพนักเก้าอี้ มีความรู้สึก
ว่าชายชาวเอเชียไม่ค่อยคนดอกไม้จะมีจุกโด่งเป็นสันงามเช่นผู้ชายคนนี้ เธอถาม

“คุณพูดอย่างนี้หมายความว่า อยากกลับบ้านหรือเปล่าคะ”

“คิด ๆ อยู่เหมือนกัน แต่ผมยังไม่แน่ใจ”

“ไปถึงบ้านก็บ่นว่าร้อน กรุงเทพยังมีฝุ่น มียูง แล้วก็น้ำเน่าอย่างเคย อ้อ!
แล้วก็ยังมึสลิ้ม”

“ไปเมืองไหนก็ไม่พ้นหροก คุณพัทตร์” เขาเอ่ยพลังถอนหายใจ ใช้นิ้ว
ข้างหนึ่งปิดหน้าเป็นเชิงครุ่นคิด

พัทตร์วิภาถามว่า

“คุณเขมมีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าคะ”

“นิดหน่อย” เขาบอกเธอ แล้วกล่าวต่อไปด้วยเสียงแผ่วเบา

“เวลาผมมีเรื่องไม่สบายใจ ผมนึกถึงคุณพัทตร์ทุกที ผมอยากมีพี่สาวอย่าง
คุณพัทตร์สักคน”

“เวลานี้ดิฉันก็เป็นเพื่อนคุณเขมอยู่แล้วไม่ใช่หรือ” เสียงถามอย่างปลอบโยน
ฝ่ายชายกล่าวว่า

“ผมหมายความว่า ผมนึกถึงเวลาไหน ผมมาพบมาปรึกษาคุณพัทตร์ไม่ได้